Bubbel

Zijn jullie ook zo verbubbeld? Iedereen zat altijd al in meerdere bubbels van verschillende afmetingen, maten en gewichten: van een intiem knuffelcontactbubbeltje, over de familiale en bredere sociale bubbels, tot het grote bubbelbad van de homines sapientes van deze wereld. Dat was altijd al zo en we vonden dat allemaal goed en *cocooning* was hip. De bubbelwanden gaven een gevoel van geborgenheid, maar waren tegelijk elastisch en contactdoorlatend. Maar in 2020 is Bubbelonia overspoeld door een stel ongewenste minuscule barbaren uit het tweede Sarsonische rijk onder leiding van Moloch Covid de 19de. Met een zwarte coronastift hebben zij de randen van onze bubbels met volle lijn geaccentueerd. Daardoor verliezen die alle flexibiliteit en worden we erin opgesloten, alsof we zwart-wit mangafiguren zijn die met dikke stift omcirkeld worden. Als *Flatlanders* missen we een dimensie om eruit te ontsnappen.

Ineens wordt de geborgenheid van de bubbel een ongewenste beperking. De ongebreidelde groei en globalisering van voorheen neemt wraak en dringt ons terug in sobere, bijna contemplatieve eenzaamheid. Onze kijk op de wereld wordt grotendeels beperkt tot bubbelvensters die we gretig met muis en toetsenbord bedienen. Langs die weg verdrinken we in de infodemie van *fake news* dat door mediagiganten op basis van ons klikgedrag gefilterd wordt. We kunnen wel boodschappen de buitenwereld insturen, maar het blijft toch een gevoel van een externe wereld waar we geen deel meer van uitmaken. Iets wat Julian Pölsler in zijn film *Die Wand* zeer goed heeft proberen weer te geven. Geen wonder dat allerlei complottheorieën ontstaan, nu dingen gebeuren daarbuiten, zonder ons. Door een diameter van anderhalve meter is onze wereld herleid tot zo'n 4,5 à 5,5 kubieke meter, afhankelijk van de grootte, de rest is parking geworden.

En als we dan uittreden en ons extra-bulla begeven, dan gedragen we ons als een *masked singer* met omfloerste stem. Sommigen maken er een punt van om zelfs met een neusmondkapje te flexen in flashy designs en kleurtjes die perfect harmoniëren met hun nieuw Van Ranst-pulletje of een Vlieghe-bloesje. Gewiekste commerçanten gebruiken het kapje als een Pfaffiaans advertentiebord. Anderen lopen erbij als schooiers met een karakterloos universeel papieren origamiwerkje met uitgerokken elastiekjes zodat het voortdurend tot onder hun snufferd afzakt. En dat zijn dan nog de goeie, want een zichzelf respecterende verzetsstrijder tegen de coronamaatregelen draagt het op de kin zodat zij er bij het spreken heen en weer in wiegt, als in een hangmat. Het blijft echter een risico als je een kapje draagt en een onbedaarlijke en zeer beladen niesbui voelt opkomen. De elleboog kan dan wel beletten dat het maskertje in het gezicht van de gesprekspartner geblazen wordt terwijl je oren nog naflapperen, het is toch maar een vervelende ervaring. Een hoest of een kuch is al een reden tot schaamte die je vroeger enkel bij een broekhoest gehad zou hebben. Opeens wordt het al dan niet dragen van een nikab een non-issue nu het verplegend personeel voor de patiënten zorgt in witte, groene en blauwe boerka's, enkel hun ogen zichtbaar achter hun gebombeerd spatscherm.

Maar er zijn ook zekere voordelen aan het dragen van deze gezichtsconfectie. Wie een maskertje draagt kan ongegeneerd zitten geeuwen als de spreker achter de katheder boomstammen doorzaagt, op voorwaarde dat dit geluidloos kan gebeuren, dat geeuwen, bedoel ik natuurlijk. De heren hoeven zich niet elke dag te scheren of de snor te trimmen en vrouwen hoeven de lippen niet te stiften. Of omgekeerd. Hun ware aard, of toch de bovenste helft ervan, komt enkel tot uiting als ze voor de camera hun facie ontbloten en schaamteloos de camera, de microfoon, het scherm en het toetsenbord besproeien. Sommigen omzeilen

dat door de camera in tegenlicht op te stellen zodat men ze enkel als de schaduw van een wajangpop lichtjes tegen een helle achtergrond ziet bewegen.

De oorlog tegen King Covid is er geen met wapengekletter, bommen, of vuurwerk. De loopgraventactiek die we al eerder aan de IJzer met beperkt succes hebben toegepast werd ook hier eerst gebruikt. Met de strijdkreet 'Blijf In Uw Kot' werd Covid een halt toegeroepen door een moeilijkcontournabele De Block. Maar huidhonger won het al gauw van aanraakschaamte met de *Wuhan-shake* al tussenoplossing. Uiteindelijk werd het een geciviliseerde strijd die met kennis en wetenschap bestreden werd. Deze keer is het niet de minister van defensie die in het commandocentrum aan de knoppen zit, maar het zijn de wetenschappers die het voor het zeggen hebben. Eindelijk! Of toch bijna, want ze mogen enkel advies geven, terwijl de politiek beslist. Maar niet enkel dokters, ook epidemiologen, virologen, vaccinologen, statistici, psychologen, economen, en noem maar op, zijn allemaal stemmen in een kakofonisch orkest. De disciplines zijn zo divers dat *peer review* niet van toepassing is en er is ook geen tijd voor. Er bestaan nog geen echte coronaspecialisten, maar geen nood. De bevolking wordt toegesproken in termen van exponentiële stijging, *flatten the curve*, reproductiegetal, en ze wordt bestookt met gemiddelden en cijfers. Het klinkt een beetje als het *Oote oote boe* van Jan Hanlo's gedicht. Het effect is echter dat daardoor elf miljoen Belgische coronaspecialisten in recordtijd worden opgeleid. Met de opgedane kennis wordt massaal toiletpapier ingeslagen, beren voor het raam gezet, en wit wasgoed buiten gehangen. Leuk in de zomer, maar liever een kaars voor het raam in de winter. En er zijn neveneffecten. De Grote Kuis is nog nooit zo grondig gedaan als in 2020, en wie niet poetst, die bakt, loopt, fietst, of wandelt en ontdekt coronaproof de buurt waar hij of zij zich al jarenlang onwetend voorbijhaastte.

Velen zijn in deze heldhaftige strijd tot held verheven, maar bij deze wil ik toch een lans breken voor al wie in 2020 is blijven lesgeven. Leraren en professoren die zich om de paar weken hebben moeten herorganiseren in rotatieonderwijs in een on-line-off-line jojobeweging om de leerlingen en studenten met wetenschap en kennis te voeden alsof ze in een *foie gras* bedrijf werken. Zij hebben niet veel tijd gehad om locktails te e-perititieven, te coronahamsteren, of te winkelhieren. Ikzelf behoor niet meer tot het onderwijzend personeel van deze instelling en moet enkel nog leren omspringen met het voorzitten van doctoraatsverdedigingen in dit nieuwe, en zich steeds hernieuwende normaal. Pre-corona moest ieder jurylid in principe fysiek aanwezig zijn en het bijwonen via videoverbinding werd sterk afgeraden, met als gevolg dat er bij elke verdediging wel een of meerdere verontschuldigingen waren. Daarentegen, als alles online gebeurt is wel iedereen aanwezig en is het contact zelfs soms persoonlijker als we kennis kunnen maken met het interieur van de zolders en met huilende baby's aan de andere kant van de wereld.

Mijn natuurlijke werkhabitat is nu mijn living geworden, wat voor een emeritus wellicht passender is dan een dagelijkse verplaatsing naar de campus. Ik blijf overigens hetzelfde werk doen en ik ben als anderen, meer gaan fietsen, wandelen, en bakken. En omdat ik vrijgesteld ben van babysitten, heb ik een knuffelcontact gekozen om de vrijgekomen tijd op te vullen.

De Itegoemse sloek van Cas Goossens (alias Bart Peeters) of een zwelg van de javelfles van de president (alias Donald Trump) kan dan misschien wel effectief zijn tegen het *conoravirus* (smaakverlies is een van de gevolgen), voor het echte coronavirus wacht ik wel op de inventiviteit van laboranten, de transportkunde van chauffeurologen, en de spuitvaardigheid van de prikologen. Dank zij hen zullen we kunnen landen in het echte nieuwe normaal. Maar voor we zo ver zijn zullen we wel al aan de nieuw patatjes toe zijn.